

РЕШЕНИЕ

№ 7615

гр. София, 05.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 21.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **9611** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 68 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалба на М. Б. С., чрез адв. С. С., срещу решение № 296 от 10.08.2023 г., постановено по преписка № 532/2018 г. на Комисията за защита на дискриминацията (КЗД), с което по отношение на ответните страни арх. Д. Г. Д. и Национален институт за недвижимо културно наследство (НИНКН) е установено, че не са извършили нарушение на чл. 14, ал. 1 и чл. 15 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 4, ал. 1 и 2 от ЗЗДискр. във връзка с параграф 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. по признак „лично положение“ спрямо жалбоподателката.

В жалбата се твърди, че решението на КЗД е необосновано, незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон, при неспазване на административнопроизводствените правила и целта на закона. Твърди се, че комисията без да обсъди в съвкупност доказателствата по преписката е достигнала до грешен правен извод, че жалбоподателката не е била дискриминирана, поради непредоставената ѝ възможност от работодателя за кариерно израстване, както и че не е имала по-ниско заплащане спрямо посоченото за сравнение лице. Твърди се, че тъй като законодателят не е дал легално определение на защитения признак „лично положение“ се налага установяването и доказването във всеки един конкретен случай на значим, обективен, траен и същностен за личността белег, въз основа на който да се обоснове извод за наличието на защитения признак „лично положение“. Изтъква се,

че жалбоподателката е един от най-дългогодишните служители на НИНКН, която притежава изискуемото за заемане на длъжността образование, висше степен магистър, специалност „История“ и втора специалност „Българска филология“ и е единствения служител в дирекция „Регистри, архивен фонд, информационна система и специализирано документиране“, притежаващ специалност „Архивистика“. Сочи се, че от назначаването ѝ през 2003 г. до 17.09.2018 г. е изпълнявала длъжността „младши експерт“, като и че в периода август 2015 г. до август 2018 г. директорът на НИНКН в качеството си на работодател с бездействието да я повиши в длъжност е нарушил разпоредбата на чл. 15, ал. 1 ЗЗДискр. Поддържа, че повишаването в длъжност е признание за професионалната квалификация, възможности и ценност, които тя не е получила, въпреки че е отговаряла на изискванията за заемане на по-висока длъжност „главен експерт“ в отдела, която длъжност не ѝ е предлагана, независимо че е имало свободни позиции. Поддържа доводи, че органът по назначаване е длъжен да предостави равни възможности на служителите си за професионално израстване в ранг и длъжност без оглед на признаците по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Оспорва изводите на административния орган, че не е налице нарушение на разпоредбата на чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр, тъй като от събраните по преписката доказателства се установявало, че освен жалбоподателката и друг служител е заемал длъжността „младши експерт“ в отдел „Регистри, архивен фонд, информационна система и специализирано документиране“, който не е отговарял на изискванията за заемане на длъжността и е получавал по-високо възнаграждение от нейното. Исква се от съда да постанови решение, с което да се уважи жалбата и да се отмени обжалваното решение на КЗД. Ответникът – Комисия за защита от дискриминацията, редовно призован, не изпраща представител.

Заинтересованите страни, редовно призовани, не се представляват и не изразяват становище.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по повод на жалба от М. Б. С. до КЗД с вх. № 44-00-3087 от 01.08.2018 г. и молба с вх. № 44-00-456 от 11.02.2019 г. за извършена спрямо нея пряка дискриминация от директора на Националния институт за недвижимо културно наследство в периода м. август 2015 г. до м. август 2018 г., изразяваща се в не повишаването ѝ в длъжност и ранг, както и получаването на по-ниско възнаграждение в сравнение с Б. В., заемаша същата длъжност, по признак „лично положение“. В жалбата се сочи, че въпреки извършеното през годините високо оценяване на работата ѝ, не е била повишавана в длъжност и ранг, което за един служител е признание за професионалната квалификация, ценз и ценности и което отношение на работодателя е обидно и унижително. На основание горните оплаквания счита, че работодателят е извършил нарушение на чл. 14, ал. 1 и чл. 15 ЗЗДискр.

По делото е представен като доказателство доклад-заключение от проведено проучване по реда на чл. 59, ал. 1 и 2 ЗЗДискр. и чл. 22 ППКЗД от докладчика по преписката с предложение до председателя на КЗД за насрочване на открито заседание. Въз основа на доклада с разпореждане № 999/06.08.2018 г. в КЗД е образувана преписка № 532/2018 г., разпределена на трети постоянен заседателен състав, който на 07 януари 2019 г. е провел открито заседание, на което жалбоподателката е присъствала лично и с адв. С. П.. Видно от приетия като

доказателство протокол от проведеното открито заседание на жалбоподателката е дадена възможност да посочи признак или белег, който да характеризира нейната личност, с оглед преценката на заседателният състав дали тази характеристика попада в признака „лично положение“ и съответно дали е защитен признакът, включително са й дадени разяснения какво означава признак „лично положение“. Видно от отговора жалбоподателката посочва, че може би „не е достатъчно послушна“, за да й бъде дадена по-висока позиция от прекия й ръководител, като поддържа че е дискриминирана затова, че не е била преназначавана на по-висока позиция във времето. Видно от съдържанието на протокола от заседанието жалбоподателката поддържа оплакването за неповишаването й в ранг и в длъжност. Изискани са и съответно приобщени към административната преписка са личното трудово досие, щатните разписания и справка за повишените служители в периода м. август 2015 г. до м. август 2018 г. в отдела на жалбоподателката. С молба вх. № 44-00-456/11.02.2019 г. М. Б. С. уточнява пред КЗД, че за периода м. август 2015 г. до м. август 2018 г. директорът на НИНКН в качеството си на работодател не е изпълнил задължението си по чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр. да осигури равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд за длъжността „младши експерт“ по отношение на нея, поради което спрямо нея е извършил пряка дискриминация по признак „лично положение“, независимо от нейното образование и ценз. Производство е приключило с решение № 345/31.05.2019 г. на КЗД, с което по т. I се установява, че ответната страна Национален институт за недвижимо културно, представлявано от арх. Д.-директор, с неосигуряването на равно възнаграждение за една и съща длъжност и трудови задължения, в периода от 17.09.2018 г. до настоящия момент, не е изпълнил задължението си, произтичащо от чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр. във вр. с чл. 4, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр., във вр. с параграф 1, т. 7 ДР на ЗЗДискр. по признак „лично положение“ по отношение на М. Б. С., по т. II се налага имуществена санкция, по т. III се предписва на основание чл. 47, т. 4 ЗЗДискр и по т. V се оставя без уважение жалбата и допълнението към нея в останалата й част извън установеното в т. I нарушение. За да постанови този резултат КЗД е приела, че жалбоподателката е поставена в по неблагоприятно положение в сравнение с друг служител, заемащ длъжността „младши експерт“, тъй като е получавала по-ниско по размер индивидуално основно месечно трудово възнаграждение от неговото възнаграждение при изпълнение на една и съща работа. В заключение КЗД стига до извода, че органът по назначаване не е изпълнил задължението си по чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр. да осигури на служителите равно възнаграждение за еднакъв и равностоен труд за посочения период. Обосновава този извод с довода, че неизпълнението на задължението по чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр. е самостоятелно нарушение на закона, поради което не е необходимо да се основава на някой от признаците по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Решението е обжалвано от жалбоподателката в отхвърлителната му част по т. V и от „Национален институт за недвижимо културно наследство“-София в другата част, образувано е адм. дело № 7977/2018 г. по описа на АССГ, който с решение № 2466/12-05.2020 г. е отменил решение № 345/31.05.2019 г на КЗД, по жалба вх.№ 44-00-1979/24.06.2019 г на М. Б. С. от [населено място] против т.V от него и по жалба вх.№ 16-00-27/21.06.2019 г на Национален институт за недвижимо културно наследство-София по т.I , т.II и т.III от него и вместо него е оставил без уважение жалбата на М. Б. С. до КЗД в останалата му част по т. V.

С решение № 936/25.01.2021 г. по адм. д. № 8222/2020 г. на Върховния

административен съд, Пето отделение, е обезсилено горното решение и делото е върнато на същия съд за ново разглеждане от друг съдебен състав. В мотивите на отменителното решение на ВАС са дадени указания, при новото разглеждане на делото съдът да извърши съвкупна преценка на всички събрани доказателства, вкл. преценка на наведените доводи на жалбоподателя, като да даде отговор на относимите за решаване на спора по делото въпроси, а именно: Какво съдържание е възприел административния орган в оспорения акт на заявления от жалбоподателката признак „лично положение“ във вр. с релевираните оплаквания за дискриминация по чл. 14 и чл. 15 ЗЗДискр.; При заявена защита по реда на Глава втора, раздел I от ЗЗДискр., има ли пречка работодател да е Национален институт за недвижимо културно наследство, предвид служебното правоотношение на дискриминираното лице, назначено по реда на ЗДСл, като се разграничи органа по назначаване от съответната администрация, в системата на която М. С. е изпълнявала служебните си функции за процесния период, след което съдът да се произнесе дали ли е установената от органа дискриминация по възприетия от него признак предвид визираното неравно третиране от жалбоподателката С.; Нарушение на административнопроизводствените правила или на материалния закон е неправилно конституирана страна от административния орган в проведеното административно производство, и какви биха били последици при отмяна на акта в двата случая, включително с оглед правомощията на първоинстанционния съд; Налагането на административно наказание „глоба“ по т. II оспорения акт във вр. с установения дискриминатор по т. I от решението какви последици има относно заявените оплаквания на жалбоподателя Национален институт за недвижимо културно наследство при извършения контрол за законосъобразност от първостепенния съд.

При новото разглеждане на делото съдът с решение № 4295 от 30.06.2021 г., постановено по адм. д № 1070/2021 г. отменя решение № 345/31.05.2019 г. по преписка №352/2018 г. на КЗД и връща преписка №352/2018 г. на КЗД за ново произнасяне по жалба вх. № 44-00-3087/01.08.2018 г. и молба вх. № 44-00-456/11.02.2019 г. от М. Б. С. при спазване на задължителните указания, дадени в мотивите на решението. Видно от мотивите на решението съдът е приел, че тъй като едва с молбата от 11.02.2019 г. жалбоподателката е уточнила извършеното по отношение на нея нарушение, изразяващо се в неосигуряване на равно възнаграждение за една и съща за длъжност и трудови задължения за периода м. август 2015 г.-м. август 2018 г., е следвало жалбата за новозаявеното нарушение да бъде разпределена от председателя на КЗД на състава съгласно чл. 54 ЗЗДискр. и съответно да бъде дадена възможност на ответника в производството пред нея да организира защитата си по конкретно вменено нарушение със съответно описан фактически състав, което представлява допуснато съществено нарушение на процесуалните правила от КЗД. Също така съдът е изложил доводи, че доколкото съгласно чл. 51 ЗЗДискр, засегнатото лице следва само да изложи обстоятелствата, на които се основава жалбата, без да има изрично задължение да посочи лицето или органът който е осъществил дискриминацията, в правомощията на КЗД е да прецени субекта на нарушението, когото следва да конституира като ответник в своето производство, като в тази връзка се позовава на разпоредбата на чл. 18, ал. 2 от Закона за културното наследство, според която разпоредба Националният институт за недвижимо културно наследство е юридическо лице на бюджетна издръжка към министъра на културата, както и на чл. 7, ал. 3 от Правилника за устройството и

дейността на Националния институт за недвижимо културно наследство, според който директорът е орган по назначаване на държавните служители в Института, сключва трудовите договори с другите служители от администрацията на Института, утвърждава длъжностното разписание, вътрешните правила за работната заплата, както и други вътрешни актове, възложени с нормативен акт. Т.е. при осъществяване на функциите си като орган по назначаването, директорът действа от свое име, а не от името на ЮЛ. Според съдът КЗД е следвало да конституира като ответник директорът на Националния институт за недвижимо културно наследство.

Решението не е обжалвано пред Върховния административен съд и е влязло в законна сила на 24.09.2021 г. В изпълнение на указанията дадени с горното решение с разпореждане № 1288/22.11.2021 г. е възобновено производството по преписка № 532/2018 г. по описа на КЗД и като ответници в административното производство са конституирани арх. Д. Г. Д. – директор на Националния институт за недвижимо културно наследство и Националния институт за недвижимо културно наследство. По преписката е изготвен доклад-заключение Видно от приетите като доказателства протоколи от проведени заседания на трети специализиран постоянен заседателен състав на КЗД при възобновеното производство нови доказателства не са събирани, единствено е дадена възможност на новоконституираната ответна страна да вземе становище по уточнителната молба на жалбоподателката от 11.02.2019 г. В законоустановения срок КЗД-трети специализиран състав постановява решение № 296 от 10.08.2023 г., което е предмет на настоящето съдебно производство.

С оспореното решение пред настоящия съдебен състав КЗД е приела, че по отношение на ответните страна арх. Д. Г. Д. и Национален институт за недвижимо културно не е установено да са извършили нарушение на чл. 14, ал. 1 и чл. 15 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 4, ал. 1 и 2 от ЗЗДискр. във връзка с параграф 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. по признак „лично положение“ спрямо жалбоподателката. Горното решение е взето при същата установена фактическа обстановка, която е послужила за вземане на първото решение № 345/31.05.2019 г. на КЗД, с което е установено нарушение на чл. 14, ал. 1 и чл. 15 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 4, ал. 1 и 2 от ЗЗДискр. във връзка с параграф 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. по признак „лично положение“ спрямо жалбоподателката.

Не се спори между страните, а и от прието като доказателство поименно разписание на длъжностите и работните заплати в НИИКН към 02.01.2018 г. се установява, че М. Б. С., младши експерт в отдел „Регистри, архивен фонд и информационна система“, ранг Vм, е с индивидуална основна месечна заплата 532 лева, а видно от приетото като доказателство поименно разписание на длъжностите и работните заплати в НИИКН към 06.08.2018 г. основната месечна заплата на Б. С. В.- младши експерт в същия отдел, ранг Vм е с индивидуална основна месечна заплата 518 лева.

От приетото като доказателство поименно разписание на длъжностите и работните заплати в НИИКН към 17.09.2018 г. се установява, че М. Б. С., че заема длъжността старши експерт в същия отдел, с основната месечна заплата в размер на 630 лева, а Б. С. В., която също е старши експерт с основна месечна заплата в размер на 650 лева.

При така установените факти, Административен съд – София град достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице и е насочена срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 68 ЗЗДискр.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспорваното решение е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл. 47 ЗЗДискр.

В съответствие с чл. 48, ал. 1 и ал. 2 във вр. с чл. 54 ЗЗДискр. решаващият състав на КЗД е определен с разпореждане на председателя на комисията. Спазена е разпоредбата на чл. 64, ал.1 от ЗЗДискр., като в случая решението е взето с единодушие.

Решението е в предписаната от закона форма, и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, установени в чл. 50 – чл. 70 ЗЗДискр. В изпълнение на указанията на решение № 4295 от 30.06.2021 г., постановено по адм. д № 1070/2021 г. в производството пред КЗД е конституиран като ответна страна директора на Националния институт за опазване на недвижимото културно наследство, на който е дадена възможност да вземе становище по наведените оплаквания с молба с вх. № 44-00-456 от 11.02.2019 г за извършена пряка дискриминация по отношение на М. Б. С.. Изпълнена е процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства. Страните са били поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становища по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и изложат твърденията си. Процедурата по събиране и проучване на доказателства е приключила със заключение на докладващия преписката, проведено е открито заседание, за което страните са били редовно призовани. Следователно в хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия, както и да са препятствали възможността му адекватно да я организира.

Така постановеното решение е правилно и в съответствие с материалния закон, като съображенията за това са следните:

За да постанови решението КЗД е взела предвид от фактическа страна, че М. С. е назначена по служебно правоотношение на 12.04.2005 г. със заповед на директора на Националния институт за недвижимо културно наследство на длъжност „младши експерт – научно-техническа документация в отдел „Национален документален архив с информационна система в дирекция „Изучаване, регистрация, документиране и архивиране на паметниците на културата“ и със заповед № 506/30.01.2021 г. преназначена на длъжност „Младши експерт“ в отдел „Регистри, архивен фонд и информационна система“, дирекция „Регистри, архивен фонд, информационна система и специализирано документиране“. В решението са изложени мотиви за статута на държавния служител и процедурата по ежегодното атестиране на служителите в държавната администрация, които са регламентирани с разпоредбите на чл. 2, ал. 1 ЗДСл и чл. 76 ЗДСл. В тази връзка КЗД е приела, че не разполага с правомощия да извършва преценка за качествата на даден служител при изпълнение на възложените му служебни задължения, а оттам и за преценката дали да бъде повишен в длъжност, която преценка според КЗД е

в правомощията на органа по назначаването. Наред с това се посочва, че такава преценка КЗД може да извърши при положение, че жалбоподателката посочи лице за сравнение в сходно положение. В заключение по оплакването на М. С. за кариерното ѝ развитие и конкретно не повишаването ѝ в длъжност КЗД е извела правен извод, че не всеки конфликт при и по повод трудово правни отношения, както и в отношенията между хората може да се третира като проява на дискриминация, тъй като упражняването на правото на труд не е защитен признак, а една от многото житейски дейности и заключава, че като дискриминационна проява може да се квалифицира само тази, при която нежеланото поведение е провокирано от характеристиката на дискриминираното лице от категорията на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Комисията е изследвала представените поименни разписания на длъжностите и работните заплати в Националния институт за опазване на недвижимото културно наследство, при което е установила, че Б. С. В. и жалбоподателката към 17.09.2018 г. са повишени от длъжност „младши експерт“ на длъжност „старши експерт“ в отдел „Регистри, архивен фонд и информационна система“ при основна месечна заплата на Б. В. – 650 лева, а за М. Б. 630 лева. Въпреки установеното разминаване във възнагражденията на горните служители КЗД е приела, че не се нарушава принципът на равно третиране и доколкото след 17.09.2018 г. не е заявен период на дискриминация оплакването за нарушение на чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр. е неоснователно.

По отношение на оплакването за неповишаване в ранг КЗД се е позовала на представените по преписката формуляри за оценка на изпълнението на длъжността на жалбоподателката, от които е видно, че през 2017 г. е получила за предходната 2016 г. оценка – „изпълнението надвишава изискванията“, както и че се е възползвала от възможността да възрази срещу поставената ѝ годишна оценка през 2016 г. за 2015 г. – „изпълнението отговаря на изискванията“. КЗД се е позовала на разпоредбата на чл. 75 ЗДСл, според която разпоредба повишаването в ранг на държавния служител се извършва въз основа на годишната оценка на изпълнението на длъжността и чл. 31 НУРАСДА, съгласно който повишаването в ранг на държавния служител се извършва в период от 4 години при четири общи оценки не по-ниски от оценки 3 „изпълнението отговаря на изискванията“, както и на обстоятелството че през 2016 г. жалбоподателката е била повишавана в ранг. В заключение КЗД посочва, че в хода проучването, както и в проведените заседания и при така изложените оплаквания в инициативния документ, жалбоподателката не е твърдяла да е в сходна ситуация с други служители, които да са били третирани по-благоприятно при повишаването в ранг.

Видно от наведените в жалбата и молба с вх. № 44-00-456 от 11.02.2019 г. оплакванията са за дискриминация от страна работодателя НИНКН, който през периода м. август 2015 г. – м. август 2018 г. не е повишил в длъжност и ранг жалбоподателката, въпреки че е отговаряла на изискванията, както и че получавала по-ниско възнаграждение в сравнение с останалите служители от

отдела, което неравно третиране е в резултат на признака „лично положение“.

Видно от доказателствата по административната преписка и конкретно от протокола от проведеното заседание на 07 януари 2019 г. на жалбоподателката е дадена възможност да посочи нейни отличителни характеристики и белези, заради които тя счита да е дискриминирана от работодателя и поради които не е повишавана в длъжност и ранг. Видно от същия протокол жалбоподателката посочва, че не е послушна, без да уточни в какво се изразява това и какво точно има предвид.

Законът за защита от дискриминация съдържа абсолютна забрана за дискриминация, като чл. 4, ал. 1 очертава кръга от защитени признаци. В закона липсва легална дефиниция на понятието "защитен признак", като Върховният административен съд многократно в решенията си посочва, че тъй като чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр. дава определение за пряка дискриминация като всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства, то препращащата разпоредба съдържа в себе си обяснение, че забраната за дискриминация се свързва с "признаците", които са посочени в чл. 4, ал. ЗЗДискр. Освен това ЗЗДискр. урежда и специалната защита срещу неравно третиране под формата на нееднакво, неправомерно правоприлагане на нормативни правила и/или установяване на порочни практики от страна на различните правни субекти, в т. ч. работодателите, основано на защитените признаци, по аргумент на чл. 1, във вр. с чл. 4 ЗЗДискр. Ето защо следва във всеки отделен случай да се конкретизира точно признакът/признаците, по които лицето е неравно третирано, а в случая на признака лично положение, с оглед бланкетния му характер, е необходимо да се уточни съдържанието му.

Аналогично е положението и при защитата по чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр., съгласно който работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд и при защитата по чл. 15, ал. 1 ЗЗДискр. съгласно който работодателят предоставя на работниците и служителите равни възможности, без оглед на признаците по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. за професионално обучение и повишаване на професионалната квалификация и преквалификация, както и за професионално израстване и израстване в длъжност или ранг, като прилага еднакви критерии при оценка на дейността им.

За да е налице нарушение цитираните по-горе изисквания - за еднакви условия на труд, за равенство в заплащането, за равни възможности за професионално обучение и израстване, е необходимо да се установи, че неблагоприятното третиране на служителя, изразяващо се в получаване на по-ниско възнаграждение за еднакъв труд, в сравнение с други служители в сходно положение, отказ за израстване в кариерата и т. н. е в причинна връзка с някои от защитените признаци. Извеждането на защитата при упражняване на правото на труд в самостоятелен раздел в ЗЗДискр. е с оглед значимостта на обществените отношения, свързани с правото на труд на гражданите и

свързаните с тях специфики, но във всички случаи разглеждането на нарушение по чл. 14 и чл. 15 ЗЗДискр. като проява на дискриминация следва да е основано на защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. В противен случай ще е налице трудово-правен спор, който следва да се разглежда по реда на Кодекса на труда или закона за държавния служител. Следователно на първо място, следва да бъде установен защитен признак за лицето, на второ място причинна връзка между спорното третиране и съответния защитен признак, като е достатъчно да се установи, че този признак съставлява основна, значима причина за по-неблагоприятното третиране. В случая с жалбата пред КЗД не са посочени такива факти. Видно от съдържанието на жалбата и молбата уточнение от 11.02.2019 г. КЗД е сезирана с оплакване за неповишаване в длъжност и ранг, както и получаване на по-ниско възнаграждение в сравнение с други служители, изпълняващи длъжността на жалбоподателката, които факти биха могли да имат отношение към законосъобразността на действията на работодателя, съгласно правомощията му по ЗДСл.

Съгласно разпоредбата на чл. 9 ЗЗДискр. страната, която твърди, че е дискриминирана, следва да представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, а ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен. В случая жалбоподателката е следвало да посочи факти, които да обосноват предположение за наличие на дискриминация по твърдения признак - "лично положение", като посочи и поради кое свое качество/белег, изпълващо със съдържание признака е дискриминирана, съответно да проведе доказване относно този белег, което не е сторено видно от доказателствата по делото. Следва да се посочи, че всички твърдения в жалбата и молбата от 11.02.2019 г. са относно бездействие на работодателя, които са определени като дискриминационни от жалбоподателката, но липсва посочване на онази характеристика на личността на жалбоподателката, поради която същата твърди да е неблагоприятно третирана, както и причинна връзка между тях. Не е достатъчно само да установи по-неблагоприятно третиране, за да е налице дискриминация. Както многократно е посочвал Върховния административен съд в решенията си не всяко неблагоприятно третиране е дискриминация, а само онова, което е на основата на защитен признак. В случая от приетите писмени доказателства по делото не може да се направи извод, че възникналите служебните отношения в процесния период между жалбоподателката и директора на Националния институт за опазване на недвижимото културно наследство нарушават ЗЗДискр., тъй като липсва защитен признак, обосноваващ неравното третиране и пряка причинна връзка между действията и защитения признак. Доколкото в жалбата и молбата уточнение от 11.02.2019 г. не е посочено кой иманентно присъщ на жалбоподателката белег е причина за неравното третиране, по посочения признак "лично положение", правилни са изводите на КЗД, че ответните страни не са допуснали нарушение на чл. 14, ал. 1 и чл. 15, ал. 3 ЗЗДискр. Очевидно обяснението "непослушна съм" няма

качеството на охарактеризиращ жалбоподателката траен, значим белег, равностоен по значение на другите защитени признаци, поради което не е налице защитен признак „лично положение“, въз основа на който да се изследва извършена ли е от работодателя дискриминация по отношение на жалбоподателката. Както по-горе се посочи в настоящия случай, нито в жалбата, нито в производството пред КЗД или в съдебното производство жалбоподателката не е въвела твърдения, съответно не е посочила доказателства, за конкретни качества, които да изпълнят със съдържание защитения признак "лично положение", твърдян като признак, по който е осъществена спрямо нея дискриминация. Правилни са изводите на КЗД, че установената разлика във възнагражденията на Б. С. В. и жалбоподателката, попада извън процесния период, в който се твърди да е налице нарушение на чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр. Установеното в случая разминаване в размера на възнагражденията не може да обоснове само по себе си същностен за личността признак, който да отличава едно лице от останалите и да покрива признака „лично положение“.

Независимо от горното следва да се отбележи за процесния период видно от поименно разписание на длъжностите и работните заплати в НИНКН към 02.01.2018 г. индивидуална основна месечна заплата на М. Б. С. е 532 лева, а на Б. С. В. в размер на 518, което опровергава тезата на жалбоподателката за получаване на по-ниско възнаграждение в условията на сходно положение спрямо сравненото лице.

В заключение съдът намира, че при липсата на твърдения и представени относими доказателства, които да обосноват неблагоприятното третиране на основата на защитен признак „лично положение“, КЗД правилно е приела, че ответните страни не са допуснали нарушение на чл. 14, ал. 1 и чл. 15, ал. 3 ЗЗДискр.

Горното води до извод за неоснователност на жалбата, поради което на основание чл. 172, ал. 2, АПК съдът следва да отхвърли оспорването.

С оглед изхода на спора на основание чл. 143, ал. 3 от АПК искането на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено, които съдът определя в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд – София град, Второ отделение, 50-ти състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б. С., чрез адв. С. С., срещу решение № 296 от 10.08.2023 г., постановено по преписка № 532/2018 г. на Комисията за защита на дискриминацията, с което по отношение на ответните страни арх. Д. Г. Д. и Национален институт за недвижимо културно наследство е установено, че не са извършили нарушение на чл. 14, ал. 1 и чл. 15 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 4, ал. 1 и 2 от ЗЗДискр. във връзка с параграф 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. по признак

„лично положение“.

ОСЪЖДА М. Б. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на Комисията за защита от дискриминация, с адрес: [населено място], [улица], сумата от 100 (сто) лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: